

פ: דבינו גרשום

כר הלוברס אסא' פאטן
 כר הלוברס וויל לא כרת
 נמי ליחי'ב דאנו מקטל
 אדמו' ונר'בן מקטל
 קטיל' לא חש'ב שו'ת
 שו'ת איה שו'ת
 במים ח'ב הלוברס
 גמורים שח'ת בחוץ וכתב
 נמי ליחי'ב ונר'בן חילון
 במים שו'תם מסילון
 והשני פאטן אר'ב העיב
 לא ראשון לא חש'ב
 שחיטה חד'ב זכמ'ב דלא
 שחיטה ד'ם לא פיסת'ר
 בש' כלומר ח'ון דבש'ב
 שחיטה לא שחיטה בש'
 שחיטה שאני' אריה
 הויא: אריה' כלומר
 שחיטה אריה' אפי'
 ל' שמעון קמ'ל דאני'
 שחיטה אריה: ויחי'ב נמי
 שו'ת אלו מלחמות נמי
 כ' כלומר קשי'ב פנ'תם
 דארי' השני פאטן אר'
 אר'ב העיב ופסול כלומר
 דמס'ת אר'ב אר'ב העיב
 לא דארו'ת אלו בני'
 וילי'ב נמי שו'תם לא
 דמלחמות ח'ון הוא.

(א) נראה דנ"ל וסמיכות ראיה
היא כלומר אפי' לר"ש קמ"ל
דלמא סמיכות ראיה.

פ:

קדשים שחיטה שאינה ראויה היא. וז"ל והא כפרס כספ' הדם [קמץ קד פה] מפסע טעמא דר"ס דליף מטבח טבח והכן ופרכ' ולינף משחטני חזן ומשני דנין חולין מחולין ואין דנין חולין מקדשים א"כ הלא כבד בקדשים ילנף קדשים מקדשים וי"ל כיון דעיקר אותו ואלה הנה בחולין כתיבא דשור הפסוק הענין על כרחך שחיטה דכתיב ביה בשחיטה הראויה איירי משום דלינפין חולין מחולין: **שחיטה** שאינה ראויה היא דכ"כ במה ב'ו' פ"י הקונטרס לא מיתביא דלענין מלקות ללא בני למילקי משום שחיטה שני אם אותו חולין נטו טוהב קדשים דהשתא הו' מותר ומן ופסול אלא אפילו אי אין אותו ואלה נטו טוהב קדשים משום דשחיטת ראשון אינה ראויה דלאנה מותרת ללא זריקה שני אמאי פסול דהשתא ללא הו' מותר ומן ומה קופס נטו דקאמר ומטעם זה ומה קופס לקמן וישיבה כחזב כהן אין מלקות ולחלו ואין נטו טוהב קדשים משום דהשתא פסול לראשון וי"ל דהשתא

ספק חפיון ליה משום דלא הוה
לרביה משום שהוא מחוסר זמן ואין
צרכו דכיון דלפני דמכוס איתו ואת
בנה בקדשים מיר"ו חסוף על עין
ראשון (נפלי דף עה.) הרי גזירת
המביב לילקין אפי"ר דלאו חשיטה
רבייה הילך איהו מחוסר זמן כיון
דליכא פסול אחרתא כמו שטרי חוץ
דמיב אפילו לרבי שמעון קף על גב
דלשאר מיני חשיבא חשיטה שטריה
לרביה ועוד דנדהיא חוץ צפרק חזרה
דחביס (דף קיב.) איתו ואת בנו
קדשים ומחוסר זמן רבי שמעון אומר
הרי הן בלא תפסוהו משום דחשיבא
לרביה (ועיבוד נפלו דלא תפסוהו
לכך נהיה דלא מוכח הכא אלף מן

הראשון דשמיטת קדשים אינה ראויה היא והרי גבילו מיטקול קטליה
לרב המנוח דבסמך מפיק בתהו דנחיש דשמע דלר"ם ארו ואלה
דעו שמיטת ראשון שמיטת ראויה: (ו) **דבמה** דלא ווייך דר"ם א"א
להאשוי אינה ראויה וכן דבשעת שמיטה אכתי לא היינו ראויה וכן
שנתקבל ביום כדאמר בנ"ק דפסחים (דף כ"ג.) ועוד כיון דעל ידי
שמיטה ראויה ואם תאמר דבמרוכב (נ"ק ע"ו.) משמע דשמיטת קדשים
שמונה ארבעה ותמשה בקדשים שחיבי לחתירותו שמיטה שאינה ר
חזקה קרן לנעלים כשנשפר הדם ופרקי וכן שמיטה מתרת זריקה
ורבי אושעיא אפי' היה ליה בפרק המנחות והנסכים (מנחות 37.) ולי
נמר אוכל אשתה יכול להאשוי ללחשים איה ליה לרבי אושעיא דכור
המרוכב הוה משי רבי אושעיא כר"ל בשעת נעלי מוויין בחור ומש
מרוק דמה היינו משום דזריקת תלוייה בשמיטה ושמיטה נזריה לזרי
ובמסקנא דמה ראה הוא נמי שמיטת קדשים (ו) שמיטת ראשון משום דר
אלא ליעלה מלקות משום דהתראה ספק היא (ו) אמר לא רוריה דהם
היא אפילו נשפר הדם דכל העומד לזרק מרוק דמי הכא דמחוסר
בהתצא אשם תלוי (בבביתא דר:) אמור דאמר ר' שמעון מרוק דמי דמי
מזה לפדוהו פירושו כשנאם גאה הימנה ולכן כפדוי דמי אלא מנחו
לקמן לרב המנוח וי"ל דרבי אושעיא לא אמר אלא דמנחמין דקדש
ופסול אבל לרבי אושעיא אפשר דלא דייק אלא מקסוהי אלא הארבעי
לא פריך אלא לרב המנוח דאמר כהדיא דלון אוחו ואלו בנו נובח ב
הכא ופסול אלא אחאי סופג ומו לא וממה התראה ספק מדקדק
לאו דלא תשערו אוחו ואלו בנו אלא משום לאו דמחוסר וכן דלא
דלא תשיב בכל מנחמין דקמי ואלו ספק

וְלִירְקָן נָטַי מְשֻׁם מְחוֹסֵר וּמֵן מִמֶּה הִיכִי יִלְקֵן הֵא הוּא לֹא שֶׁכֶּן
כֹּל שֶׁנִּקְדָּשׁ פָּסוּל בִּתְּלֵי הַכְּמוּץ יִתֵּן לֹא מַעֲשֶׂה עַל אֵל
וְהִנֵּה אֲמוֹנָה וּמֵן שֶׁחֲבוּרֹב נִתְקַן אֲעֻשֶׂה. פִּירֵשׁ בְּקוּטֵרֶס דְּלֹא
הֵלֹא הוּא דִּהְלֹא הוּא תוֹךְ שְׁעֵנֶה וְהֵשֶׁה אַחֵר כִּי שֶׁכֶּן
נִגְמַר וְגֹזֵל דֵּהֶם אַחֵר שֶׁכֶּן הֵלֹא בִּתְּלֵי הַכְּמוּץ לִתְּקֵן מֵן עֲשֶׂה
לִּפְנֵי הַמְּמוֹנֶה (וְיֹמָא ט'): דִּלִּיר יִרְמִיָּה בִּלְאֹל דְּנִבְלָה קִמְפִּילָנִי אִי הוּא
אִינֵה רָחִים הִנֵּה דִּלְאִי פִּלְגִי עֵלִים וְאִמֵּר דְּלִכְוִי עֲמָלֹא לֹא מְעִילָנִי
הֵם דְּנִכְמֵךְ לַעֲשֶׂה מִיד אַחֵר הֵלֹא אֲבָל עֲשֶׂה דְּמוּסִי הַשְּׁמִינִי אִינֵי
דִּהְכְּמוּץ נִתְקַן מִלְּאִי דִּלֹא יִרְאֶה וְלֹא הוּא בְּכֻלָּ שֶׁאֵר פָּסוּלִים דִּה

אותו ואת בנו פרק חמישי חולין

קמחא מיקטל קטליה. דשמיטת קדשים בחוק שמיטה שאינה ראויה והיא דלענין שחטוי חוק להחמיצו כרת היא שמיטה דגזירת ההכחוש היא אבל לכל מילי לאו שמיטה היא בדאמרין בפי' כסוי הדם (לקמן פה). דגמר מטבוח טבח והבן (בראשית מג) וכיון ללאו שמיטה היא

הוא נדבאזו ואת כל שחטה כחיה
ומי נמי יחייב כרת: חלון בפנים
כיו קמא מיקטל קטליה. לא דוקא
דריב' למחר: ופסול. משום מחוסר
זמן: שחטה קדשים (ו) שחטה שאינה
ראויה היא בכל כמה דלא זריק דם
כו'. כלומר לא מייבטא לענין מלקות
דלא צעי למליק משום שחטת שני
דאי אית לי אורזו ואת כל שני ניבג
בקדשים הויה ליה שחטת שני שאינה
ראויה דהא מחוסר זמן הוא ופסול
אלא אפילו אורזו ואת כל שני נמי ל"ש
לא נהיגא בקדשים דהא שחטת ראשון
אינה ראויה ואינה מותרת כלל וזריקה
גיושי אמאי פסול להקריב ומאי
פסול נמי דקדמור: וילוקי נמי. ואי
פסול דקדשים דקדמור: חזקת חיה

דאזעטע מאסער זענען געווען דאך על
גב דליל אקציעס מיטאיינעם אנדערע
דעגן צו פשוטע לעבנס ציטערע
(דף 1) ענדעט מען מענטשען פאר מען
צו הקדשו וועט מען צו שטעלן
ומען צו זיין וועט מען צו הקדשו
כולו וועט מען צו הקדשו
מקל

לאוי נוצראי לא קא חשיב ולא ווא קדשים
נהו וקא חשיב דקתני קדשים בחוץ הראשון חייב
נת הארבעים בשלמא שני משום לאו דאותו ואת
סופג לאו משום לאו דשחוט חוץ כל היבא דליכא
חשיב לאוי נוצראי וכל היבא דאיכא לאו דאותו
י נוצראי ^כרבי זירא אמר הנה למחוסר זמן דהכתוב
נתקי

קמא ויהי כשר גמור הוא ולא מצי למיפרך לרבי אושעיא ואפילו
 גו טיהב בקדשים לזרעא לזקוקומי כשהראשון היה חולין וצמי קדשים
 שתי"ב בשר. ואפילו שחט שני אחר שזרז דם הראשון שחט שחט
 וצמי"ג לרבי שמעון כל העומד לזרק מזבח דמי הייז דדוקא לזרז
 שחטה גירדא לא משמר בשר אלא משום דזרז דמי לא חשיבא
 היא שחטה ראויה אפילו נשך הדם דפרקי אמתניתין דמחייב רבי
 היא היא ומקור רב דמי בשחוט מתמיים ולכן צעלים פשיט דהא
 גרם ומטי כל העומד לזרק מזבח דמי ולכן היא שחטה ראויה
 שמעון כל העומד לזרק מזבח דמי גבי טהר וי"ל דדוקא להחשיב
 דמי אבל לשוויה שחטה ראויה משום דזרז דמי לית ליה וההיא
 דכל העומד לפדות כפדיו דמי ואע"ג דלית ליה כל העומד לזרק
 חבל פדייה אינה תלוייה בשחטה דף קודם שחטה יוכל לפדותה
 דמי כמי במזבחה (וי"ק טו) דמיק דאזתו אזתו צנו טיהב בקדשים
 וזו היא שחטה שאינה ראויה ואע"ג דבמזבחה אמרינן דשחטה ראויה
 וזו היא ואפילו רצח לזרוק דאסור לזרוק לא הוי בזרז והכי אמרינן
 י"ל דעומד לזרוק וצפרס המזבחה והסכים (מנחות דף קכב) שבלתה פרה
 (א) מנחה לפדותה ואם תאמר אמאי לא פריך לרבי אושעיא כדפרקי
 בפנים כל אחרי כרבי שמעון והש"ס הוא דקמח שני ואמאי סופג
 תלמוד אמאי סופג והא התרחת וספסם היא כימי שישאר במסקנא לכן
 ימים משום דשחית קדשים הוי שחטה שאינה ראויה וי"ל לא גרס
 שהוא לפי המסקנא וזה תאמר דסופג דסופג ארבעים לאו משום
 ג' גשון דלמר בפרק ורסא דבזבחים (דף קד) דלקי לרבי שמעון וי"ל
 א' הרבניצני אלא לאו דאזתו אזתו צנו:

ות שאין לוקין עליו כי היא דלא יאכל כי קדש וט דדרשין מיניה
ותו וקרי ליה בפרק כל שעה (ופסחים דף כד.) לאו שבכללות:
מי לעשה דשלות דהוי מעיקרא אבל האי עשה עבד כרחק אחר
שעורה לפרש כמו דאמר יתקן לעשה שש"ס ויתמהו דלא דמי
ל כי היא דהכל לא מצוי ומיחו מצוי לעשה כה"ג בפרק דמי
תק לעשה במאי דאמר קרא לגר אשר בשערך תחננה ואכלה אבל
הוא ואפי'ו לרבי ירמיה דלויא מאן דקרי ליה יתק לעשה היינו
ונכתב מיד אחר הללו דלא יראה ונראה לפרש הנח למחוסר זמן
בלאו דלא יראה אלא נתקן לעשה ולית ביה אלא דמיוס
השמיני

מסורת הש"ס

(א) [ונחם קיד:] (ב) [נל] שני:] (ג) [דף פא:] (ד) עי' רש"א מה שהיה בל"ע על תוספות ועי' ת"ש,

תורה אור השלם

1. ושור ושה שרוע
וקלוט נדבה תעשה אתו
ולגדר לא ירעה:
ויקרא כב כג

הנהות הב"ח

(א) גמי' שחיתת רחמים הוי'
דכל כמנה דלג: (ב) רש"י
ד"ה שחיתת קדושים גמי'
שחיתת: (ג) רמב"ם ד"ה
דכל כמנה דלג ופי' ודא
מורה קקן: (ד) בא"ד
שחיתת קדושים שחיתת
רחמים. ג"כ פי' שחיתת
הרמזות: (ה) בא"ד שחיתת
לא חרוק הדם. ג"כ פי'
שחיתת לא חרוק דם של
שנים: (ו) בא"ד אלא
מנחות אין מנחה:

מוסף רשמי

לימוד על הפסולין כו'.
ומחוסר זמן פסול הוא
(ובחיים ליד).